

LENTE

Zachtkens, heel geleidelijk is de lente gekomen.

Een prachtige zomerhemel, waaraan geen wolkje te bespeuren valt, overwelft de aarde.

Heerlijk-weldadig doet 't Lentezonnetje ons goed.

Nog slechts enkele weken, enkele dagen geleden, zwiepte de voorjaarsstorm boomen en heesters, och arme! alsof ze nog niet genoeg geleden hadden, niet te kunnen geuren en mooi-zijn, den heelen, langen winter.

De hagel rammelde de velden onbarmhartig af en menige boer vreesde voor zijn koren.

En nu! welk een geheel andere aanblik vertoont de omgeving ons! Trots regen en wind zijn de hazelaar, de els en de beuk aan 't bloeien gegaan en 't is hun wel gekomen. Zij verrukken ons oog met hun mooie teere bloemen.

Dit alles lokt je uit, om de oude wandelingen door weide en akker en bosch en hei te hervatten.

De 2e Paaschdag liet zich prachtig aanzien, en toen ik wakker werd besloot ik direct er op uit te gaan. Het was kwart na zes, toen ik uitstapte, de zon was al op; daar ons huis een half uur buiten de stad staat, was ik dadelijk midden in de mooie natuur.

Een der eerste beelderige plekjes, die mijn oog te aanschouwen kreeg, waren uitgestrekte weiden, waarlangs veel elzen-struikgewas. De takken dier elzen bogen onder de vracht van geel-groen-bruinachtige „rupsjes”. Dit geheel stak heel-even af tegen den grijsblauwen hemel, waarvoor een schemering floers. Mijn oog zou al heel weinig ontvankelijk moeten zijn voor mooie indrukken, als ik niet onder de bekoring was geraakt, van zulke heerlijke schakeering. Eenige elzentakken heb ik afgesneden en in mijn kamer gezet te „pronken”. Ik wist dat ze vrij lang goed bleven en ik had voldoening van mijn pogen-mijn-kamer-op-te-vroolijken; want ze maken beter effect, dan menige voor-mooi-doorgaande-kasplant. Midden in al die heerlijkheid voel je dat 't Lente is; iets lenteachtigs leefde in mijn gemoed. Ik voelde me frisscher-opgewekter vroolijk, dan anders.

Het was nog vroeg.

Hoog boven me, niet te zien maar goed te hooren, zong, in zilveren tonen, de leeuwerik zijn lied; alles om me heen was rustig en in mijn hart trilde 't van reine geluiden.

Op dat oogenblik kon ik me voorstellen, wat v. Eeden gevoeld moet hebben, toen hij zijn „Heileeuwerik” dichtte; het heldere klokje, hoog boven alles, vertelde van groote-heerlijke blijdschap.

Ik liep door, want ik was begeerig meer te genieten; overal bespeurde ik, dat de winterheerschappij een einde had genomen; de wedstrijd van pracht- en liefelikheden tentoonstellen was weer begonnen.

Pracht en liefelikheden, die de boomen en heesters en bloemen ons met zulk een maagdelijken zwier te genieten geven! Ik zag nog uitgebloeide sneeuwkllokjes; op enkele plaatsen, waar ik stellig wist, dat sneeuwkllokjes gestaan hadden, zag ik niets meer. Ik vroeg me af, hoe 't mogelijk is, dat zulke teere fijne bloempjes, geen hinder hebben van de kou.

Ook zag ik wilgen, allerlei soorten; maar alle met die wit-wollig-dodderige katjes, stralend afstekend tegen het vrij-fel-bruin der schutblaadjes en 't dof-bruin of groen der takken. Ook daarvan sneed ik enkele takken af — ik wilde nog ná genieten.

Hier en daar tusschen 't hout, ook wel in 't vlakke veld, zag ik Klein-Hoefblad bloeien. Deze bloempjes staken vrijmoedig hunne stralende gezichten naar de zon, meedingend naar den prijs van 't mooist-zijn.

Voor U, van mooie-kasplanten-houdende, grooten-tuin-bezitter, moge zulk een Klein-Hoefblad een leelijk nietig bloempje zijn; ...ik vind 't lief en ik houd ervan, zooals 't daar staat in zijn eenvoudig-bescheiden isolement; ook, omdat het me voor den geest toover, andere mooie lievelingen van mij; van wilde-bloemen-houdend natuurkind. Ik dacht aan anemonen, aan kamperfoelie en korenbloemen en ik weet niet, wat al meer — zij bloeiden nog niet. Althans zoo meende ik; want toen ik langs een beukenbosch liep, zag ik de anemoontjes, hunne reine, witte kopjes tusschen de dorre-bladeren omhoog steken.

Toen ik de dorre bladeren wat op zij deed, trof mijn oog de mooie schakeering; op den grond kroop overal klimop en daar tusschen, vlak te midden in, groeiden en bloeiden de anemoontjes. Ik vond 't haast zonde er af te plukken, zóó lief stonden ze daar.

Ik liep verder en naderde zachtkens het kleine rivierke, dat als een zilveren lint door onze velden kronkelt. De velden erlangs waren gedeeltelijk met een gazig weefsel: der Lentefeeën bruidstoilet. Wat 't eigenlijk was kon ik niet berijpen, maar ik gaf 't voor me zelf den naam van Lente-Herfstrog. Ook verder over de velden hingen nog draden van dit ijle weefsel. Op den achtergrond verhieven zich mijn' geurige dennen.

Te midden van die heerlijke omgeving overstelpte me de heerlijkheid der levende Natuur en 't onaangename verdween in al die lente-zonne en zonne-lenteweelde.

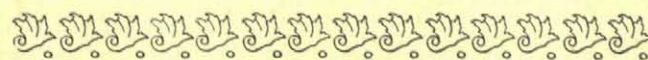
Overal vertoonde de omgeving zich in een zee van licht en toch was in de verte moeilijk iets waar te nemen, door de glazig-schemerige lucht heen.

Op mijn thuisweg hoorde ik 't gesjilp der musschen en het gekra der kraaien; ik hoorde in die tonen niets snerpends, niets leelijks; het deed mijn gehoor zelfs aangenaam aan.

Maar hoe kon 't anders!

Alles vertoonde zich in zonneglans en gaf zich in uiterst-blijde zielstemming over 't ontwaakt-zijn der natuur.

CATO J.

VAN MUIZEN, RATTEN EN WEZELS.

Geen huis zonder kruis, en ik mag er wel bijvoegen: geen huis zonder muis. Dit laatste geldt althans voor het platte-land. De bewoonde huizen, de schuren, waarin vee geherbergd is of voeder bewaard wordt, ze bevatten, schier zonder uitzondering, een aantal dier ongenode gasten. En toch, geen diertje wordt hardnekkiger vervolgd dan de huismuis. Met behulp van vallen, de een al vernuftiger samengesteld dan de andere, met muizentarwe, etc. tracht men de diertjes te vangen en te doden. Wat zouden evenwel al deze middelen baten, als we in onzen strijd tegen de huisplagen niet trouw werden geholpen door den kat? Op een boerderij loopen soms 3 tot 6 katten rond, die druk werk hebben, om schuren, stallen en bergplaatsen van het gespuis te zuiveren. En of haar dit altijd gelukt? Wie dit meent, heeft nooit eens een kijkje bij een boer genomen. In den zomer werden zijn schuren achtereenvolgens volgeladen met schooven van rogge, tarwe, haver, boonen. Wat speelde hem ons wispelturig klimaat vaak parten, wat moest hij dikwijls keeren en wenden! Ja, slechts zelden ging het oogsten van een leien dakje. Maar eindelijk, eindelijk rijdt op der gejuich de laatste wagen, versierd met een versch gesneden groenen tak, de schuur binren. Nu is het koren veilig binnen! Veilig? meent ge. O neen, de muizen zijn even verheugd over den oogst als